

[Sigsgaard.]

blev det snart demonstreret, hvor beskedent det var, nemlig dengang en enkelt virksomhed viste sig at have et overskud på halvdelen af det beløb, som overenskomsten for hele LO-området omfattede. Allerede dengang, omkring forhandlingernes slutfase, påpegede VS, at mæglingforslaget var meget magert, og at LO-lederne derfor havde svigtet eller havde ladet sig narre. Dengang afviste LO-ledelsen det næsten hånligt og påstod igen og igen, at forhandlingsresultatet var enestående godt. Ved hjælp af de udemokratiske afstemningsregler lykkedes det at få mæglingforslaget vedtaget, men med mange stemmer imod.

Nu kommer LO-formanden så og siger det samme, som VS sagde dengang: at han har ladet sig narre. Det får nu endda gå, men desværre er det ikke kun lederne, der bliver narret. Nej, det, at de lod sig narre, betød, at lønarbejderne blev narret. Og samtidig med at LO-lederne nu siger, at de ikke kan garantere for roen på arbejdspladserne — og det har de nok ret i — gør de alt for at opretholde denne ro, for at undgå åbent oprør imod det dårlige overenskomstresultat, f. eks. gennem punktstrejker. Det hævdes endog, at LO-lederne gør, hvad de kan for at forhindre, at andre lønarbejdere opnår forbedringer, der er større end dem, som LO opnåede. I Ekstra Bladet for den 27. maj hed det herom:

„I LO er man klar over, at sømændenes krav ligger ca. halvanden gang højere, det vil sige på en månedlig kontantforbedring på omkring 500 kr. De 50 kr. om ugen, som 4 af de 5 implicerede redier tilbød, ligger nogenlunde på linje med, hvad arbejderne har opnået på det „store“ overenskomstmarked. Når sømændene siger nej til dette og varsler strejke, bliver man urolig. Hvis sømændene opnår væsentligt mere, bliver der utilfredshed blandt de arbejdere, der måtte nøjes med de „store“ overenskomsters tal, og en sådan utilfredshed er noget af det værste. LOs topforhandlere kan komme ud for.“ Hvis denne udlægning af LOs rolle i sømændenes forhandlinger er rigtig, er der grund til alvorligt at spørge, hvis interesser LO egentlig varetager i denne sag. Det kan i hvert tilfælde ikke være sømændenes.

Men tilbage står, at LO-formanden des-

være har ret i, at arbejderne og dermed også store grupper af funktionærer og tjenestemænd i dag står ringere økonomisk, end de gjorde før marts måned. I 1969 bliver der, så vidt vi i dag kan se, ingen stigning i den disponible indkomst, og desværre er 1969 ikke et særtilfælde. Heller ikke i de foregående år skete der en stigning. I det økonomiske råds indkomststatistik for 1968 hedder det:

„Såvel i 1967 som i 1968 er der for de fleste befolkningsgrupper sket et fald i den disponible realindkomst.“

Alt imens industrieksporten stiger hastigt, daler altså værdien af lønningerne. I perioden 1962-67 steg de disponible realindkomster med gennemsnitlig 2 pct. pr. år, men nu er denne beskedne stigning i de seneste år afløst af et direkte fald. Dertil kommer, at det økonomiske råd tidligere har beregnet, at der gennem kapitalgevinster, bl. a. gennem jordspekulation, er sket en ændring af den økonomiske fordeling til skade for lønarbejderne. Heroverfor står så, at de samlede bruttoavancer i industrien fra 1964 til 1967 er steget med hele 40 pct., at bankaktionærernes udbytte fra 1960 til 1967 er næsten tredoblet, at bankernes bruttooverskud i samme periode er steget med 125 pct., og at livsforsikringssselskabernes driftsmæssige overskud fra 1960 til 1966 er på det nærmeste tredoblet. Alle tallene stammer fra det økonomiske råds indkomststatistik. Det turde stå klart, at samtidig med at lønningernes værdi stagnerer, som jeg har påvist det, eller endog falder, tages der stigende gevinster hjem i store dele af erhvervslivet.

Alt det viser sammen med lovgivningen på skatteområdet, som jeg lige før beskrev, at den klassepolitik, der føres på det økonomiske område, er ganske grov. Da klassepolitikken også finder udtryk i finanslove og tillægsbevillingslove, må konsekvensen for os være, at vi stemmer imod disse love og altså også mod det foreliggende lovforslag.

Sådanne forhold som dem, jeg her har omtalt, nævnes desværre sjældent i den offentlige debat. Der er en kolossal mangel på tilstrækkelig information, f. eks. om talmaterialet, om indkomstudviklingen, om formueudviklingen, om en mængde andre forhold. Klassepolitikken tilsløres af skin-